

Старо ли е изкуството

Хиляди и хиляди години, преди човѣчеството да познава металитѣ, когато домашнитѣ животни не били познати, и на никого не идвало на умъ да обработва земята; когато човѣкъ не се сѣщаль да си построи една схлупена колибка, едничкото мѣсто, гдето той можель да се подслони и прекара по-спокойно, това били пещеритѣ. Непоносимиятъ студъ, вилнѣщитѣ снѣжни бури често го заковавали на едно мѣсто, и той не смѣяль да се покаже навънъ отъ тия подземия. И ако при тѣзи условия липсвала и храна, нашиятъ далеченъ прадѣдъ билъ измжчванъ не само отъ непоносимия студъ, но и отъ продължителенъ гладъ. Да бѣше само това, както и да е. Въ такива моменти, когато той се чуди, какъ да се затопли, какъ и кжде да намѣри храна, свирепи плътояди (грамаднитѣ пещерни мечки, хиенитѣ, вълцитѣ, лъвоветѣ и пр.) го изненадвали като неканени гости. Измръзналь и измжчванъ отъ глада, той билъ заставенъ да води неравна борба съ тия звѣрове, да употребява усилия да ги прогони, за да запази себе си и своитѣ близки. И не веднажъ въ тази неравна борба той ставаль жертва.

Мжченъ и тежъкъ билъ животътъ на пещерния човѣкъ; колко малко радости ще да е ималь той, когато на всѣка крачка вижда опасности, страдания и лишения!...

Изтичатъ хиляди, десетки хиляди години отъ тогава. Всичко се забравя, и ние виждаме, че тамъ гдето нѣкогашниятъ човѣкъ се е гушилъ въ тъмнитѣ, влажни и студени зандани, днесъ наблизу възникватъ селища съ удобни жилища, въ които се прекарва спокоенъ животъ, или се издигатъ грамадни градове, въ които про-